

altid komme Nyanskaffelser, som en Reservefond skal udrede Udgiften til. Men det behøver man ikke at tænke paa her, for denne Del af den Reservefond vil inden Udløsningen være anvendt og gaar da med under Taksationen, saa den kan man se helt bort fra. Ved Siden deraf har Reservefonden et helt andet Formaal, som den ærede Ordfører ogsaa berørte, nemlig det at træde til overfor uforudsete Vanskeligheder, der kunne komme for ethvert Foretagende, og der er det dog af stor Betydning, at man kan gaa ud fra, at et velleddet Selskab vil af den Grund forlange en nogenlunde rundelig Reservefond, hvad man netop vil hindre ved den omhandlede Bestemmelse. En saadan Reservefond er, som netop den ærede Ordfører nævnedes, at betragte som opsparat Aarsudgift, det vil med andre Ord sige, at det er noget af Udbyttet, som Ejerne have givet Afkald paa, og som derfor har medført, at de gennem Aarene have faaet et mindre Udbytte. Have de været fornuftige, have de fundet sig i dette mindre Udbytte, og saa er der kommet en ret stor Reservefond, men det er altsaa noget, Ejerne have den fuldeste og eneste Ret til, og er derfor noget, de bør have, naar Anlægget overtages.

Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører nærmest mente, at hans Forslag særlig vilde være paa sin Plads, naar Anlægget overtages ved Aktiernes Overtagelse. Men ved Aktiernes Overtagelse har han lige saa lidt Ret, der er det ligesaa sikkert, at hvis det fastslaas, at Reservefonden gaar over til det offentlige, saa vilde disse Aktier bestaaende være et tilsvarende Beløb mindre værd, idet Aktierne have en Værdi, der staar i Forhold ikke blot til det Udbytte, Selskabet har givet i de forløbne Aar, men ogsaa i Forhold til den Sikkerhed, den Reservefond, der er til Stede; naar derfor det offentlige har Ret til Reservefonden, ville Aktierne være trykkede af det, og trykkede med Urette. Efter min Mening ere Reservefonden og den højere Kurs, der derigennem vil komme Aktionærerne til gode, noget, som de have en Ejendomsret til, naar Anlægget bliver overtaget. Hvordan man end ser paa dette, forekommer derfor Ændringsforslaget mig at være ganske uberettiget og noget, der utvivlsomt vil vanskeliggøre om ikke umuliggøre det for Koncessionshaverne at faa Kapitalen rejst. Derfor maa jeg udtale mig imod dette Forslag.

Det andet Ændringsforslag har jeg i Realiteten megen Sympati for, men det har ikke været forelagt Koncessionssøgerne, og jeg ved ikke, hvordan de ville se paa det.

Dér er min Betænkelighed nærmest den, at der i ethvert Forretningsregnskab er Poster, som kunne være fuldt forsvarlige, og som kunne høre hjemme i det, som den ærede Ordfører kaldte et hæderligt Selskabs Regnskabsførelse, men som dog ikke kunne ønskes kendte af konkurrerende Foretagender. Og i det Øjeblik man ikke finder Vej til at sikre sig imod, at det kommer frem for Offentligheden, kan jeg ikke se andet, end at saa maa Koncessionssøgerne sige: Det Forslag kunne vi ikke gaa ind paa. Det er jo nemlig saa, at disse Regnskaber, som nu forudsættes at skulle indleveres til Finansministeren, betragter det danske Finansudvalg sig som absolut berettiget til at faa udleveret, og hvad det danske Finansudvalg faar udleveret, betragter det sig endvidere, saa vidt jeg kender til det, som berettiget til at gøre til Genstand for en offentlig Diskussion, hvor alt muligt trækkes frem. Derfor vil jeg tro, at naar man ikke sikrede sig imod, at disse Regnskaber kom ubeskaarne frem for Offentligheden, saa vilde Koncessionssøgerne med Rette være betænkelige og sige: Det kunne vi ikke gaa ind paa. Og medmindre Koncessionssøgerne kunne gaa ind paa Forslaget, kan jeg ikke slutte mig til det. Men det er jo muligt, at der mellem anden og tredie Behandling kunde komme en saadan Forhandling med Koncessionssøgerne ogsaa om dette, saa det kunde faa en saadan Form, at de sagde: Ja, vi kunne gaa ind derpaa. Jeg vilde derfor finde det ønskeligst, om det ærede Mindretal vilde tage Ændringsforslaget tilbage til anden Behandling og forbeholde sig at tage det op til tredie Behandling; saa kunde vi se, hvad der kan komme ud af det.

Det var det andet. Det tredie Forslag gaar ud paa, som den ærede Ordfører for det sagde, at vi have ganske vist ikke forlangt, at det offentlige i lignende Tilfælde skal kunne have Del i, hvad det offentlige ikke har ofret noget paa; men det er netop en Fejl af os, thi Staten bør ikke bortgive Samfundsværdier til Enkeltmænd, saadan var det, den ærede Ordfører sagde. Det forekommer nu mig, at der have vi netop set ganske rigtigt paa disse Forhold. Som Forslaget her er stillet, er det imidlertid saa beskedent, at jeg kunde tænke mig, at Koncessionssøgerne kunde gaa ind paa det, hvad jeg dog ingenlunde er sikker paa. Det gaar kun ud paa, at de, der paatog sig Opgavens Løsning, skulde have Dækning for det Underskud, de kunne have, ikke blot Dækning af Underskud, men yderligere 6 pCt. af deres Kapital fra først af, og først